

Gerard van Gemert

Luca, topscorer van Oranje

met illustraties van Mark Janssen

δ

Hoofdstuk 1

Zondag 10 juni 2012

‘Vanavond is in mijn programma *Hoe goed kennen we deze bekende Nederlander?* een voetballer te gast. Hoe kan het ook anders, nu het Europees Kampioenschap hier in Polen en Oekraïne in volle hevigheid is losgebarsten.’ Barto Visscher, de bekende televisiepresentator van het populaire praatprogramma, keek in de camera. ‘Het is een grote eer dat hij in zijn drukke agenda nog plaats voor mij heeft gevonden. Hier is misschien wel de beste voetballer van ons land, de man op wie heel Nederland deze maand zijn hoop heeft gevestigd en die gisteren zijn waarde al heeft bewezen.’

Barto draaide zich om en zwaaide met zijn arm in de richting van een deur. ‘Dames en heren, Luca den Deelen.’

Luca stond in de deuropening, liep op Barto af en gaf hem een hand.

‘Ga zitten,’ zei Barto en hij wees naar een stoel die aan een tafel stond. Barto zelf ging aan de andere kant van de tafel zitten. ‘Zo, Luca, welkom.’

‘Dank je.’

Barto zocht naar de camera waar het rode lampje van brandde.

‘Voor één keer zenden we niet uit vanuit studio 21 in Hilversum, maar vanuit een klein studiootje in Oekraïne. In mijn programma *Hoe goed kennen we deze bekende Nederlander?* gaan we op zoek

naar wat we eigenlijk niet weten van mijn gast.

Bekende Nederlanders zijn veel in het nieuws en zien we vaak in de bladen. Maar wat we vaak vergeten, is dat ze ook een jeugd hebben gehad. Dat ze gewoon naar school zijn gegaan en ook wel onvoldoendes hebben gehaald. Dat ze misschien wel een keer een appel hebben gestolen of een raam ingegoooid bij de burens. Wat in de bladen staat, weten we. In dit programma gaat het om wat we nog niet weten.' De interviewer draaide zich terug naar Luca. 'Dat ging niet verkeerd gisteren,' begon hij.

'Inderdaad,' antwoordde Luca. 'Meteen een 4-1-overwinning is een begin waar je van droomt.'

Barto knikte. 'De Denen werden helemaal weggespeeld. Waren wij nou zo sterk of speelde Denemarken nou zo slecht?'

Luca grinnikte. 'Tja, dat weet je nooit. Het een heeft vaak met het ander te maken. Maar ik vond ons erg goed spelen.

Met uitzondering van de periode meteen na rust, toen de Denen de 2-1 scoorden.'

'Ja, toen dacht ik ook even: als dat maar goed gaat,' zei Barto.

'Het ging gelukkig goed,' zei Luca.

'En meteen drie keer scoren. Je bent na één wedstrijd al op weg om topscorer te worden.'

Luca schoot in de lach. 'Nou, zo snel gaat dat niet. Maar ik ben wel lekker bezig.'

'Ik ga je even introduceren,' zei Barto. 'Als dat tenminste nog nodig is.' Hij zocht weer naar de camera. 'Bij mij is Luca den Deelen, spits van Manchester United, maar momenteel vooral spits van Oranje.' Hij keek met een schuin oog naar Luca.

'Heb je eigenlijk altijd in de spits gespeeld?'

Luca schudde zijn hoofd. 'Nee, hoor, toen ik jong was, speelde ik op allerlei verschillende posities. Pas vanaf mijn vijftiende ben ik vast in de spits terechtgekomen.'

Barto ging verder met zijn introductie. 'Luca is zijn voetballoopbaan begonnen bij KSV Helsen en kwam via SV Achopus op zestienjarige leeftijd bij Manchester United terecht. Vanaf die tijd ging het snel. Op zijn zeventiende debuteerde hij in het eerste en een jaar later was hij daar een vaste kracht.

Toen kreeg ook onze bondscoach hem in de gaten. Luca speelde een belangrijke rol in de kwalificatiereeks. En nu is hij negentien jaar en al een wereldster. Vandaag gaan we op zoek naar dat verhaal over Luca dat we nog niet kennen.' Barto nam een slok water. 'Hoe is het om een wereldster te zijn?'

'Het is wennen. In Manchester kan ik niet over straat lopen zonder aangesproken te worden of even op de foto te moeten. Maar dat hoort erbij.'

'Veel mensen zeggen dat het moeilijk moet zijn om op die leeftijd al zo bekend te zijn.'

Luca haalde zijn schouders op. 'Als je geen gekke dingen doet, dan is dat niet zo moeilijk, hoor. Ik train veel en in de Premier League spelen we natuurlijk veel wedstrijden. Dus ik heb eigenlijk geen tijd om gekke dingen te doen.'

Barto begreep het. 'Toch zijn er voorbeelden van spelers die niet met het beroemd-zijn om konden gaan.'

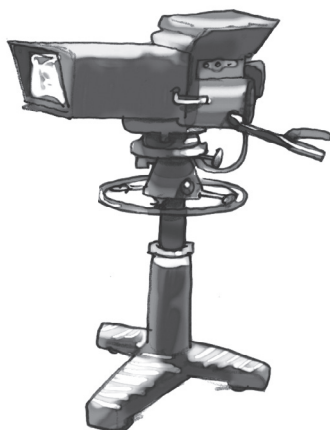
'Dat ben ik niet helemaal met je eens,' vond Luca. 'Er zijn meer spelers die er uitstekend mee omgaan dan slecht.'

'Noem eens voorbeelden.'

'Wat denk je van Wesley Sneijder, Robin van Persie en Arjen Robben bijvoorbeeld? Die jongens zijn ook wereldberoemd, maar die doen toch ook normaal?' Luca keek Barto vragend aan.

'Klopt. Leer je veel van hen?'

'Ha, wat dacht je?' antwoordde Luca. 'Die mannen zijn zo goed. Dat is ongelooflijk. Het gemak waarmee zij aan de top blijven en

constant een hoog niveau halen, is echt bijzonder.'

'Jij toch ook?' vroeg Barto.

'Dit seizoen ging het goed, maar volgend jaar moeten we nog maar zien. Zij spelen al jaren wereldtop.'

'Komende woensdag staat de wedstrijd tegen Duitsland op het programma. Dat is altijd een beladen wedstrijd, niet?' vroeg Barto.

'Zeker. Een wedstrijd tegen Duitsland is altijd apart.'

'En de Duitsers zijn sterk.'

Luca grijnsde. 'Wij ook.'

'Gaan we winnen?' vroeg Barto.

'Waarom niet? We zijn goed. We komen met zelfvertrouwen uit de wedstrijd tegen de Denen, dus ik geef ons een goede kans.'

Barto kniep zijn ogen samen. 'Een wedstrijd tegen Duitsland moet voor jou heel speciaal zijn. Zeker gezien wat er in je jeugd is gebeurd.'

Luca glimlachte. 'Weet je dat dan?'

'Ik ben Barto Visscher, Luca. Ik weet alles,' lachte Barto. 'Je had misschien niet hier op het EK gespeeld als het destijds allemaal anders was gegaan. Of niet?'

'Daar heb je helemaal gelijk in,' zei Luca. 'Het had heel anders kunnen lopen.'

Barto ging achteroverzitten en deed zijn armen over elkaar.

'Vertel.'

'Dat is een lang verhaal, hoor,' zei Luca.

'We hebben alle tijd,' daagde Barto hem uit. 'En juist door dit soort verhalen is dit programma zo populair.'

'Oké,' zei Luca. 'Daar gaan we.'

Hoofdstuk 2

Acht jaar eerder

‘Jij moet het doen, Luca,’ zei Rocco. De trainer had zijn arm om de meest talentvolle jeugdspeler van KSV Helsen geslagen. Ze liepen na de rust van de kleedkamer naar het veld. De stand was 0–1 in het voordeel van FC Berlingen, de grote concurrent in de strijd om het kampioenschap.

‘Ik doe mijn best,’ antwoordde Luca. Hij vond zichzelf niet goed spelen. Te weinig aanwezig op het veld en te veel balverlies geleden.

‘Probeer de anderen op te peppen en hen mee te trekken om meer strijd te leveren,’ ging Rocco verder. ‘Dat kun jij.

We hebben nog maar één helft.’

Luca antwoordde niet en knikte alleen maar. De afgelopen week had Rocco het tijdens de trainingen steeds over het belang van deze wedstrijd gehad. Ze moesten winnen, omdat ze twee punten achter stonden op de concurrent en er, na vandaag, nog maar één wedstrijd op het programma stond. Als ze vandaag zouden verliezen, zou FC Berlingen hier op het hoofdveld van KSV Helsen kampioen worden. Een gelijkspel zou de beslissing uitstellen.

Maar beide koplopers moesten volgende week tegen clubs die onderin stonden. Dus wie na vandaag bovenaan zou staan, had de meeste kans om kampioen te worden.

Het spelbeeld in de tweede helft was hetzelfde als in de eerste.

KSV Helsen leek sterker, maar FC Berlingen counterde sterk.

Uit zo’n situatie was in de eerste helft ook het enige doelpunt tot nu toe gevallen. KSV Helsen werd steeds sterker. De spelers beseften dat dit hun laatste kans was. Het moest nu gebeuren.

Een kwartier voor tijd kreeg KSV Helsen een strafschoep wegens hands. Luca vond het aangeschoten en niet helemaal terecht,

maar mopperde er natuurlijk niet over. Rocco had hem,

als aanvoerder van het elftal, aangewezen voor het nemen van de strafschoepen. Luca had de bal op de stip gelegd en stond op de rand van het strafschoepgebied op het fluitsignaal van

de scheidsrechter te wachten. Toen die floot, wachtte hij nog heel even. Een oude trainer had hem dat ooit geleerd.

Jij bepaalt wanneer je de strafschoep neemt en als je even wacht, wordt de keeper onzeker. Luca nam zijn aanloop en vlak voor hij trapte, keek hij naar de bewegingen van de keeper.

Die bewoog naar rechts en dus schoot Luca de bal naar links.

Het leer verdween vlak achter de paal in de hoek.

Het massaal op deze topwedstrijd afgekomen thuispubliek juichte toen duidelijk werd dat de strafschoep benut was. Luca haalde snel de bal uit het doel. Zijn teamgenoten feliciteerden hem, maar Luca nam niet de tijd om de felicitaties in ontvangst te nemen. Hij rende terug naar zijn eigen helft. Een punt was niet genoeg. Ze moesten vandaag winnen.

De wedstrijd leek op een gelijkspel af te stevenen. KSV Helsen leek geen opening meer te kunnen vinden in de verdediging van FC Berlingen. De tegenstanders hadden zich massaal terug laten zakken en waren dik tevreden met een punt. Luca trok het spel naar zich toe en probeerde van alles om het winnende doelpunt te forceren. Alles en iedereen was om het strafschoepgebied van FC Berlingen te vinden. De keeper van KSV Helsen stond zelfs ter hoogte van de middenlijn om de weggeschoten ballen op te vangen. Op die manier kon hij de bal snel weer richting het vijandelijke strafschoepgebied brengen.

In blessuretijd werd Luca in de drukte op de rand van het strafschoepgebied aangespeeld. Behendig draaide hij weg van zijn tegenstander om meteen op de volgende te stuiten.

Ook die kon hij ontwijken, waardoor hij net genoeg ruimte had om uit te halen. Hij raakte de bal vol en voelde dat het een goed schot was. Door een woud van benen leek de bal in de hoek te verdwijnen. Het talent van KSV Helsen had door alle benen heen zicht op de paal en zag ook dat de bal daar precies aan de goede kant binnen zou gaan. Maar tot zijn ontzetting zag hij ook een handschoen. De keeper kon de inzet van Luca met zijn vingertoppen tot hoekschoep verwerken.

Het publiek dacht ook al aan een doelpunt en een luid

‘Oooo-eehhh’ galmde over het veld. Luca sloeg van teleurstelling

zijn handen voor zijn gezicht.

De aansluitende hoekschoop werd door de keeper eenvoudig uit de lucht geplukt. Eerst leek het of hij de bal bij zich zou houden om zo tijd te winnen. Maar een seconde later trapte hij de bal toch zo ver mogelijk uit. Een van de spitsen van FC Berlingen had daar rekening mee gehouden en was, nadat de keeper de bal gevangen had, naar voren gesprint.

De spits was al bijna bij de middenlijn en de uittrap van de keeper was zo zuiver dat de bal voor hem stuiterde en hij door kon lopen. De keeper van KSV Helsen liep als een haas van de middenlijn terug naar zijn eigen helft. Daar probeerde hij de uitgebroke speler op te vangen. Die wist echter met een simpele beweging de keeper op het verkeerde been te zetten. De aanhangers van FC Berlingen juichten al toen hij op het lege doel af liep. Maar tot ontzetting van alles wat uit Berlingen kwam, tikte de spits de bal in het zijnet. Verbaasd door zijn eigen stommiteit sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht.

De scheidsrechter liet de doeltrap niet meer nemen. Luca liet zich achterovervallen en bleef zo met zijn armen voor zijn gezicht liggen. De spelers van FC Berlingen vierden het gelijkspel als een overwinning. Dat was ook logisch. Een overwinning tegen een van de laagvliegers volgende week zou het kampioenschap betekenen. Dat kon bijna niet meer mis gaan.

In de kleedkamer van KSV Helsen was het stil. Sommige spelers hadden tranen in hun ogen. Ze hadden gehoopt vandaag de koppositie over te nemen en het volgende week af te maken. De kans op het kampioenschap was nu erg klein. Rocco probeerde zijn spelers moed in te praten, maar uit de manier waarop hij dat deed, bleek dat ook hij er niet echt meer in geloofde. Toen sommige jongens al onder de douche stonden, kwam hij bij Luca staan. 'Er was een scout van Jong Oranje aanwezig vandaag.'

Luca bewoog zijn wenkbrauwen omhoog en keek zijn trainer aan zonder iets te zeggen.

'Hij was er voor jou.'

'Voor mij?' Luca was verrast.

‘Ze volgen je al een tijdje,’ legde Rocco uit. ‘Binnenkort speelt Jong Oranje de belangrijke kwalificatiewedstrijd tegen Duitsland. Er zijn wat geblesseerden en ze zoeken aanvulling.’

‘Grappig,’ vond Luca. Het verzachtte een klein beetje de pijn van de nederlaag en het gemiste kampioenschap.

Maar dat vervelende gevoel bleef wel hangen. Dat zou nog wel een paar dagen duren, wist Luca uit ervaring.

‘Het werd ook wel een keer tijd,’ vond Rocco.

‘Eigenlijk belachelijk dat je nog hier speelt en niet bij een profclub.’

Luca glimlachte bescheiden.

‘Van mij mag je hier blijven,’ ging Rocco verder. ‘Graag zelfs. Maar voor je ontwikkeling zou het beter zijn als je hoger zou spelen.’

‘Dan moet die profclub zich wel een keer melden,’ antwoordde Luca.

Rocco legde zijn hand op de schouder van Luca. ‘Als je bij Jong Oranje speelt, zal dat niet lang meer duren,’ zei de trainer.

Hij kneep even kort in de schouder van zijn beste speler en liep toen bij hem vandaan.